

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 115/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 prerokoval sťažnosť obchodných spoločností ICOMA spol. s r. o., Ruskovská 6, Trebišov, a BAUMA-SK spol. s r. o., Ruskovská 6, Trebišov, zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Fúzerom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 30/2016 z 30. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodných spoločností ICOMA spol. s r. o. a BAUMA-SK spol. s r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2017 doručená sťažnosť obchodných spoločností ICOMA spol. s r. o., Ruskovská 6, Trebišov (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), a BAUMA-SK spol. s r. o., Ruskovská 6,

Trebišov (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“; spolu ďalej aj „sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp.zn. 4 Obdo 30/2016 z 30. septembra 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade je v postavení žalobkyne účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pod sp.zn. 9 Cb 14/2012. Na návrh sťažovateľiek okresný súd uznesením sp.zn. 9 Cb 14/2012 z 30. apríla 2015 pripustil, aby do konania namiesto sťažovateľky v 1. rade vstúpila sťažovateľka v 2. rade. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp.zn. 4 Cob 111/2015 z 26. novembra 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne podané dovolanie proti uzneseniu krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

3. Sťažovateľky v sťažnosti opisujú relevantnú právnu argumentáciu svedčiacu o naplnení nimi tvrdených dovolacích dôvodoch podľa § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Podľa názoru sťažovateľiek krajský súd *„porušil ustanovenie § 92 ods. 2, 3 OSP upravujúce konanie, keď zaujal právny záver, že je potrebné konať len s pôvodným žalobcom – ICOMA spol. s r.o. bez toho, aby zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a naše návrhy na pripustenie vstupu spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o. zamietol alebo vyslovil právny názor, že je potrebné po zrušení rozhodnutia uznesením rozhodnúť o zamietnutí návrhov...“*

Pokiaľ dovolací súd – NS SR naše dovolania odmietol a stotožnil sa s uznesením Krajského súdu nerešpektujúc § 92 ods. 2, 3 OSP, § 525 ods. 2 Obč. zák., takéto rozhodnutie je arbitrárne a porušuje naše práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Listiny základných práv a slobôd a dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

NS SR v bode 22 a 23 napadnutého uznesenia podľa nás nesprávne konal, rozhodol a vadne odôvodnil svoje rozhodnutie, keď v dôvodoch uviedol, že postupník, t. j. sťažovateľ v 2. rade nie je účastníkom konania a aj v ďalšom konaní je možné opätovne rozhodnúť o návrhu na zmenu účastníkov konania.

Uznesenie NS SR považujeme za arbitrárne, pretože v tom čase platné OSP pripúšťalo dovolanie aj postupníkovi, lebo postupom súdu sa nám ako sťažovateľovi v 2. rade odňala možnosť konať pred súdom. Opätovne tvrdíme, že o zámene účastníkov medzi nami sťažovateľmi malo byť meritórne rozhodnuté, t. j. či má byť pripustená zámena účastníkov alebo návrh na zmenu účastníkov zamietnutý. Súdy nerozhodli o celom predmete konania. Tým nastáva právna neistota a naše legitímne očakávania neboli naplnené.

Keďže Krajský súd a následne Najvyšší súd SR keď odmietol dovolanie, so svojimi právnymi názormi o pokračovaní v konaní len s pôvodným žalobcom – ICOMA spol. s r. o. vadne konali a NS SR odňal nám, t. j. žalobcovi aj postupníkovi možnosť konania pred súdom.“.

4. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľky napádajú právne posúdenie veci krajským súdom a ním formulovaný záver o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok podľa § 39 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na základe čoho mal najvyšší súd vyhovieť dovolaniu a uznesenie krajského súdu zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Keďže najvyšší súd dovolanie sťažovateľiek odmietol a na ich námietky nereagoval, je aj uznesenie najvyššieho súdu nepreskúmateľné a odnímajúce možnosť sťažovateľke v 2. rade konať pred súdom.

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„1/ Základné práva obchodných spoločností ICOMA spol. s r.o... a BAUMA-SK spol. s r.o... na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 30.09.2016 sp. zn. 4 Obdo /30/2016, ktorým odmietol dovolanie boli porušené.

2/ Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 30.09.2016 sp. zn. 4 Obdo /30/2016 v celom rozsahu a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

3/ Najvyšší súd... je povinný zaplatiť sťažovateľom v 1. a 2.rade trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia a to sťažovateľovi v 1. rade v sume 971,28,- € a sťažovateľovi v 2.rade v sume 950,06,- €... “

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú

neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež prípad, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

15. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02,

III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

16. Najvyšší súd po zistení, že v prerokúvanej veci smerovalo dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu o pripustení vstupu sťažovateľky v 2. rade do konania a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, najskôr uviedol už notoricky známe dôvody neprípustnosti dovolania podľa § 239 OSP a následne sa venoval námietkam sťažovateľiek z hľadiska, či nedošlo k naplneniu niektorej z väd vymenovaných v § 237 OSP, v ktorých sťažovateľky výslovne uvádzali vadu v zmysle § 237 písm. f) OSP, t. j. že im ako účastníkom konania mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k námietke sťažovateľiek o nesprávnom procesnom postupe krajského súdu najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„22. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd dovolaním napadnutým uznesením zrušil uznesenie súdu prvého stupňa, a to z dôvodu, že bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím žalovanému odňal možnosť konať pred súdom ako aj z dôvodu, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav a následne vo veci nesprávne rozhodol. Podľa názoru dovolacieho súdu, uvedeným postupom v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 O. s. p. odvolací súd neodňal dovolateľom ako účastníkom možnosť konať pred súdom, pretože súd prvého stupňa bude v konaní s navrhovateľom pokračovať a postupník nie je účastníkom konania. Uvedený postup odvolacieho súdu nevylučuje, aby súd prvého stupňa

po zrušení rozhodnutia opätovne rozhodol o návrhu na zmenu účastníkov konania a rozhodnutie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia riadne odôvodnil.

24. Dovolací súd na margo uznesení súdov nižších stupňov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho) dodáva, že tieto svoje rozhodnutia aj náležite odôvodnili, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. (ktorá norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v zmysle § 211 ods. 2 O. s. p.).

25. Vo vzťahu k dovolateľom vytykanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

26. Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). K obsahu tejto dovolacej námietky dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

27. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania dovolateľov proti uzneseniu odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesné neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.“

17. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 30/2016 z 30. septembra 2016, ktorých relevantné právne závery boli uvedené, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd označeným rozhodnutím neporušil základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

18. Z citovaných častí odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu totiž vyplýva, že najvyšší súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Cob 111/2015-712 z 26. novembra 2015, pričom odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dáva dostatočnú odpoveď na argumentáciu sťažovateľiek týkajúcu sa nimi namietaného odňatia možnosti konať pred odvolacím súdom. Napriek záväznosti právneho záveru krajského súdu v otázke platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi sťažovateľkami pre okresný súd právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého uznesenie krajského súdu nevyklučuje vydanie ďalšieho rozhodnutia okresného súdu o návrhu na zmenu účastníkov konania na strane žalobcu, je potrebné považovať za ústavne zlučiteľný s obsahom sťažovateľkami označených práv. Nesúhlas sťažovateľiek s právnym posúdením prípadu a s použitou interpretáciou na prípad dopadajúcich relevantných hmotnoprávných noriem však vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu konštatujúcemu nedostatok väd zmätočnosti rozhodnutia v zmysle § 237 OSP nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv.

19. Ústavný súd zároveň stabilne pripomína, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľov zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 283/2013, I. ÚS 457/2014).

20. Vzhľadom na ústavne akceptovateľné závery najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania a na to, že predmetom dovolacieho konania bolo len zrušujúce uznesenie krajského súdu v procesnej otázke stále neskončeného súdneho konania, najvyšší súd nemal právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska naplnenia dovolacích dôvodov svedčiacich o existencii inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP] alebo jej nesprávneho právneho posúdenia [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP]. Ak v danom prípade námietky sťažovateľiek spochybňujú formulované právne závery krajského súdu o neplatnosti postúpenia pohľadávky, ktoré najvyšší súd pre procesnú neprípustnosť dovolania neskúmal, tieto by bolo pred ústavným súdom možné namietať len vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu, proti ktorému však petit sťažnosti nesmeroval. Inými slovami, pokiaľ sťažovateľky v petite sťažnosti vymedzili rozsah ústavného prieskumu z hľadiska porušenia nimi označených práv len na uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ich dovolanie ako procesne neprípustné odmietol (a z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci, prípadne inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci uznesenie krajského súdu dôvodne neposudzoval), ani ústavný súd nemal vzhľadom na svoju viazanosť petitom sťažnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde právomoc skúmať právne závery v otázke platnosti označenej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi sťažovateľkami, keďže túto právne posudzoval okresný súd v základnom konaní a krajský súd v konaní odvolacom.

21. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd sa podrobne zaoberal námietkou, že predchádzajúcim konaním malo dôjsť k odňatiu možnosti sťažovateľiek konať pred súdom, a zrozumiteľne vysvetlil, prečo zrušujúcim uznesením krajského súdu nemohla byť naplnená vada konania v zmysle § 237 písm. f) OSP. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľiek uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľky nesúhlasia, avšak rozhodnutie bolo odôvodnené dostatočne a na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva,

že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

22. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu neboli porušené sťažovateľkami označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a rovnako ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru. Sťažnosť bola preto ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017